

Inga, cooperadora de l'Opus Dei a Lituània

Inga Gebrauskiene viu a Lituània. És mare de família i economista. Va conèixer la Prelatura a través de qui després seria el seu marit. En aquest testimoni, ens explica com va redescobrir la grandesa de la vida cristiana.

06/07/2007

Des de la meva infantesa he estat creient, encara que no practicava la meva fe catòlica. Només m'acostava per l'església quan m'enfrontava a

alguna dificultat especial de la meua vida, quan no em sentia totpoderosa,... aleshores recordava que allà podia demanar ajuda.

Em semblava que Déu estava en algun lloc llunyà... però resar el Rosari o assistir regularment a Missa em semblava adequat per a persones d'edat avançada... pensava que per als joves no estava de moda anar a l'església o parlar sobre Déu.

Em considerava catòlica, encara que en realitat no sabia què era: realment, sabia molt poc sobre la fe, i sobre els nostres compromisos com a batejats. No sabia què espera el Senyor de nosaltres bé siguem joves o menys joves.

Vaig sentir parlar de l'Opus Dei per primera vegada al meu marit Paulius. Fa sis anys, abans de casar-nos, ell em va explicar coses d'aquesta institució, de la seva activitat de catequesi arreu del món i

del seu fundador, sant Josepmaria Escrivà.

Reconec que -en saber que el noi que m'agradava era supernumerari de l'Opus Dei- la meva primera reacció va ser de por, por per ignorància.

Malgrat això, la sinceritat i naturalitat de Paulius van difuminar el meu temor. Ara sóc molt feliç i agraeixo a Déu que hagi pogut conèixer una persona així.

El meu espòs ha estat sempre per a mi un exemple de bon cristià. Els seus esforços diaris per trobar temps per a Déu, per a l'oració, per a la Santa Missa, sense importar on estiguéssim, van deixar-me una empremta profunda.

A més a més, aquest bon exemple em creava a mi mateixa un munt de preguntes: com és la meva relació amb Déu? quin lloc ocupa en la meva vida?. Per descomptat, de vegades em tranquil·litava ràpidament

pensant que no em calia aprofundir en aquestes qüestions, que no tenia temps per a això.

No obstant això, ara sé que al principi no tenia gaire interès a trobar aquest temps. Quan vaig comprendre que el treball més important del meu dia és la meva trobada amb Déu, vaig adonar-me que ordenant bé el meu dia i fent en primer lloc les coses importants, aprofito més el temps.

El més important és discernir quin és el nostre fi últim a la terra, i pensar que la resta són només mitjans per aconseguir aquest fi.

Estic molt contenta com a cooperadora. L'Opus Dei m'ajuda a comptar amb els coneixements necessaris de la fe catòlica i amb els consells pràctics per créixer en vida interior. M'ajuda a comprendre que podem trobar Déu en qualsevol

circumstància de la vida corrent,
però el més important és cercar-lo.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/inga-
cooperadora-de-lopus-dei-a-lituania/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/inga-cooperadora-de-lopus-dei-a-lituania/)
(12/08/2025)